

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА 1 МЕСЕЦ 3 ДИН.
ЗА ИНОСТРАНСТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ 4-50 ДИН.

ПРЕПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРБИЈИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕПЛАТИТИ СЕ МОЖЕ
САМО КОД ПОШТА.

НЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ
—
РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ

УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАНЧИЋЕВОМ
ВЕЊИЦУ“ БР. 18

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

* * * — Хајдук Станко — Карпатски замак — Ситнице — Пош-
лице — Игра и свечаности у Корејанаца.

У болу срца свог,
У јаду душе своје
Ја бришем сузе твоје,
Анђелче моје.

Сумња те вечна мори,
А смртни удес то је
За боно срце твоје,
Сунанице сјајно моје.

Утари сузе горке!
Нежно је око твоје.
— Ја љубим небо своје,
Ах, плаво небо моје!

Нич.

Ч.

ХАЈДУК СТАНКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

од
Јан. М. Веселиновића.

(21)

ПРВИ ДЕО
О Д М Е Т Н И К
(НАСТАВАК)

Он познаде Јовицу. И као свуче му се она магла с очију. Он погледа око себе и виде своје другове. Харамбаша му приђе и ухвати га за руку:

— Ејвала, јуначе! — рече и продрма му руку.

Пред њим и око њега лежаху Турци. Он смотри Заврзана над Салм агом.

— 'Арамбашо!... 'Арамбашо!... Молим те, 'оди овамо да видиш само!... О, људи божји, ако ово није „мушки“ — ја не знам шта је!... Молим те, 'арамбашо, дођи да видиш!... Ако ниси знао да се и пушком може заклати, а ти 'оди!... Дођите да видите!...

И харамбаша и хајдуци приђоше. Турчин беше ударен баш у сáму „јабучицу“, па како ју је зрно разнело, изгледаше као да је заклан.

— Ваља! — рече харамбаша.

— Мушки! — хвали Заврзан.

— Рука ти ваља Цариграда! — рече ђутљиви Суреп.

— Море, главе турског цара!... виче Заврзан.

— На пос'о! заповеди харамбаша.

Хајдуци притрчаше мртвим Турцима и почеше их превртати те узимати новац и оружје. Заврзан никако не ћути:

— То се зове нишанити!... Него и ми смо ти добро... Чекај! Један, два... три... четири... пет... шест и два: осам... девет... десет!... Десет мртви' Турака!... Да је и сутра десет и прекосутра десет, било би тридесет!... А за две године исекли би сву Босну!... Охо!... овај ага „парајли“!... Гледај оружје... сама срма!

— То је Станково! — рече харамбаша. — Нека му то буде наш поклон за овај први мегдан!...

— Право је! — рече Суреп.

— Заслужио је! — рекоше Јован и Јовица.

— Ко овако пушком коље заслужио је пашалук! — виче одушевлени Заврзан.

— Јесте готови? — упита харамбаша.

— Јесмо.

— Онда, полази!

— А зар ћемо Турке оставити овако, на путу?... Зар и' нећемо мало склонити? — упита Јовица.

— Таман! — рече Заврзан. — Још само треба звати попа да и' опоја!

Сви се насмејаше.

— Турци ће њи' склонити — рече харамбаша. — А за нас ће боље бити да за раније шуму 'ватамо!... И... док длан о длан — њих нестане...

А над разбојиштем почеше кружити тиче грабљивице...

XIV

Проклета кућа.

Јури време, пролазе лепи данци, некеме као часак а некеме као вечност.

Највише осећа родитељ, јер је његово срце пуно осећаја. Па још кад је ту старост, кад је једна нога у гробу, кад се сваког тренутка очекује смртни час — а крв твоја, и срце твоје блуди по дубравама, презајући од свакога пушња, а ти немаш ни наде да ћеш га видети — онда је страшно!... Ту стаје памет, ту осишу сузе... ту се и сама срж у костима леди!...

Јадни Алекса!... Јадна Петра!...

Ови робови незаробљени, ови кривци без кривице, ова старост, на чији се седи перчин плуноло, ови окаљани грешници без греха — свакога јутра и вечери подизаху своје смежуране, суве руке к небу молећи се..

Али се небо затворило!...

Молише се Богу.

Али је Бог ћутао... Ни наде им не даде.

Окреташе се људима.

Али их људи презреше. Презре народ лоповску кућу. Он је на њу само бацао проклетство...

А живети се мора!... Грехота је кидисати своје животу, то Бог никад не опрашта.

И они су живели... Како?...

Срце им зна, душа им зна!... То није био живот него вечне муке... И сáмо мучење у паклу не може бити горе: — живот њихов био је пакао.

Како да не буде пакао?... Њихова кућа беше отворена и срамну и страшну; у њиховој кући беше живот, песма, весеље; људи и жене прилазише њиховом прагу с поштом; они су одлазили својим комшијама и били дочекивани срдечно: нико живи није мрзео на њих нити они на кога... Веселе, радост, жалост... једном речју све делише они са светом и свет с њима...

А сад?

Од дана, кад се она проклета кесица нађе за њиховим аром у ђубрету — од оног дана све им леђа о-

крете. Људи су избегавали Алексу а жене Петру; управо нису их само избегавали него презирали. Све се одби од прага њихова, чак и сами пси. Нико им више не хте Бога назвати. Онај добри старац, чича Сима, кнез, и он, кад поред Алексе прође, сагиње главу и чини се да га не види!...

Једног дана Сима пролазаше поред њихове куће. Алекса је био у авлији. Како га смотри он викну:

Али се Сима учинио глув.

— Симо!... Кнеже!...

Сима сагао главу па одмиче.

Алекса викну још јаче.

Сима се бајаги закашља. Али га Алекса не хте пуштити тако на лијо. Он је непрестанце викао:

— Симо!... Симо!...

Сима најзад стаде.

— Та, мајковићу, одре' гушу вичући те!...

— Али нешто не чујем!... Остарило се!... вели Сима а крије очи...

— Оли, сврати мало!

— Бога ми, немам кад...

— Дуго је до смрти, човече, — покуша весели Алекса да се нашали.

— Ал'... ето... кмет ме послао до попе...

— Па није тамо попина кућа него овамо...

Сиромас Сима се устумара... Видело се на њему да лаже...

— Најпре... овај... 'тедо' до Љубинка...

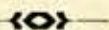
— Добро, добро, — рече Алекса... — Видим ја да све бежи од мога дома!... Иди, Симо, иди!...

(Поставиће се).

КАРПАТСКИ ЗАМАК

роман ЖИЛА ВЕРНА.

ПРЕВЕО С ФРАНЦУСКОГ А. Д. РАДОСАВЉЕВИЋ.

I

Прича ова није фантастична, она је само романтична. Било би погрешно мислити, да, због њене невероватности, није истинита. Ми живимо у времену, кад се све догађа; — човек би готово имао право рећи, кад се све догодило. Ако наша приповетка данас и не изгледа истинита, она то може бити сутра — хвала научним средствима, која су намењена будућности — и тада никоме не би пало на ум да је уврсти у приче. У осталом, при измаку овог практичног и позитивног деветнаестог века, не стварају се више приче

ни у Бретањи, пределу дивљих коригана, ни у Шкотској, земљи кенета и гнота, ни у Норвешкој постојбини аса, елфа, силфа и валкира, па ни у Трансилванији, где је карпатски ланац тако згодно природом удешен за свакојаке грађбине и изазивање духова. Него треба да поменемо, да је баш трансилванска земља још веома огрезла у празноверицама ранијег доба.

Те забачене крајеве Јевропе описао је Жерандо, а Јелесеј Рекли их је походио. Ни један од њих не рече ништа о чудноватој причи, на којој се оснива наш роман. Да ли су је они чули? Можда, али јој не хтедоше веровати. Штета, заиста, јер они би је испричали, и то једин пове-сничарском тачношћу, а другим оним песничким полетом, којим се одликују његови путнички извештаји.

Како то не учини ни један ни други, покушаћу ја.

29. маја једне од последњих година, неки пастир чуваше своје стадо на ивици једнога пропљанка, на подножју Рефезапа, који се уздиже над плодном долином, обраслом дрвећем са правим грањем; ту беше и богатих усева. Преко те отворене висоравни без заклона бесне зими гаљерне, северозападни ветрови, оштри као бријач.

Овчар тај немаћаше у својој спољашности ничега аркадскога, ничега буколичког у своме држању. То не беше какав Дафино, Аминта, Титир, Ликид или Мелибеј. Лиглон не жубораше под његовим ногама, са тешким дрвеним ципелама, беше то влашки син, чија би свежа и плаха вода била достојна, да тече кроз кривине романа Астрејина.

Фрик, Фрик из села Верста — тако се зваше тај полски чувар — занемарен као и његова стока; беше као створен, да живи у тој прљавој рупи, при улазу у село, где се његове овце и свиње брљају у одвратној прљавштини, као што у осталом приличи одрпаним овчарима тога округа.

„Immanus pecus“ пасаше дакле уз чувара, названог Фрика . . . „immanior ipse“. Лежећи на једноме брежуљку, на трави, спаваше једним оком гледајући другим; у устима му беше лула; по кашто би звиждао, дозивајући тако своје псе, када би се која овца удаљила од пашњака, или би рикнуо, а планине својим одјеком поновиле би тај глас више пута.

Беше четири часа по подне. Сунце поче да тоне. Неколико планинских врхова, чија се подлога губљаше у густој магли, засветли се на истоку. Према југозападу, две пукотине на планинском билу пропуштаху један коси прамен зракова, као какав зрачак, што продре кроз полуотворена врата.

Планински склоп овога предела припада најдивљијем делу Трансилваније, који се рачуна у округ Колошвара

ИГРЕ И СВЕЧАНОСТИ У КОРЕЈАНАЦА

(СВРШЕТАК)

После принесене жртве деле се поклони, обично што немају велике вредности. Хаљине поклањају се деци и послужитељима; колаче и разноврсне посласице шаљу се својим претпостављенима, пријатељима и познаницима. У главној вароши добијају деца често и украса од својих родитеља али не од велике вредности. Први дани године проводе се у посетама учтивости, друштвима и частима. Трговачки као и званични послови не почињу пре осам дана. Осам су дана прописани, али каткад продуже и до двадесетог дана.

Богате породице славе и рођен дан сваког појединог члана са гозбом, док се у сиромашнијих само рођен-дан кућњег старешине слави. Али најзнатнија је свечаност шесето-годишњи дан рођења. Ту се Корејанци равају по кинеском обичају, који утврђује прошлост од шездесет година. Свака поједина година од шесет-годишњице, има своје особено име, н. пр. као што седмица има сваком дану особено име. Када је дакле то време од шесет година истекло, онда почињу та имена по реду. Тај рођен-дан зове се Хоан-Кап и чини најважнији период у животу Корејанца. Сиромас као и богаташ, благородник као и грађанин, прославиће тај дан најсвечаније, јер тога дана улази из зрелих година у доба старо

сти. Онај што слави шесет први дан свога рођења, сматра се за човека који је задаћу испунио и достигао мету живота, који је пуну чашу живота испио, и сада му остала само успомена и миран живот. Још пре тога значајног дана чине се припреме. Па зар има лепше прилике да се покаже јавно детињеска љубав и како се срећним осећа онај, коме су родитељи шездесету годину доживели! Богати довлаче из најудаљенијих провинција све оно што може послужити за увеличање те светковине, па и сиромаси чине све да тај дан свечано прославе. Научењаци састављају химне, да тај срећни дан опевају. Вест о тако реткој светковини распростире се не само по вароши или селу, где се догађа, но и по целом округу. Хаљине морају бити беле као снег, а горње хаљине, што их својта носи, морају бити небесне боје, док слављеник што је прешао шесету, носи ново свилено руво. Меса и вина мора се у изобиљу набавити, како би се угостила сва својта, добри пријатељи и они што честитају, који обично долазе с устима пуним лепих жеља, али са празним рукама и празним стомаком. На жене из куће пада сав терет ове свечаности; али и комшинске жене притичу у помоћ да помогну при спремању, па ако је потребно, дају комшије и новца и живине, да увеличају светковину. Свак се сматра као позван, по правилу: што ми данас чинимо за друге, могу они сутра за нас чинити. Када је већ свечани дан освануо, то отпрате слављеника до почасног места. Свечано обучен, посади се на своје место и прима честитке од чланова породице; за тим се стави преда њ један сточић са најбољим ђаконијама. Истом онда почињу честитања пријатеља, познаника из места и даљине. Сваки, који

Чудноват је одломак аустријске царевине та Трансилванија, мађарски „Ердељ“ т. ј. „земља шума“. Граничи се Угарском са севера, Влашком према југу Молдавијом према западу. Простором има четрдесет тисућа квадратних километара или шест милијуна хектара — од прилике петина васколике српске земље — она је као нека Швајцарска; и ма да је за половину пространија од хелветске савезне државе, ипак нема више становника. Са својим висоравнима, које су затворене за земљорадњу; својим бујним пашњацима, бодљиво разбацаним долинама, својим поноситим висовима, Трансилванија је пругасто ишарана многим плутонским огранцима карпатским; изобразана многобројним водама, које притичу Тиси и оном поносном Дунаву, у коме Гвоздена Капија, неколико миља на југу, затвара балкански теснац на граници Угарске и отоманске царевине.

Тако изгледа стара земља Дачана, које је Трајан победио у првом веку после Христа. Независност, коју уживаше под Јованом Запољом и његовим наследницима, све до године 1699, — заврши се Леополдом I, који је придружи Аустрији. Али, ма какве да беху политичке прилике, та је земља остала заједничко становиште разних раса које се ту мешају, а не спајају; то је пребивалиште Влаха или Румуна, Мађара, Цигана, Склера, молдавског порекла, и Саксонаца, које ће најзад време и прилике помађарити, на добит трансилванскога јединства.

Којему од тих типова припадаше чобанин Фрик? Беше ли то потомак старих Дачана? То би се мучно дало одредити по његовој разбарушеној коси, убрљаноме лицу, чунавој бради, његовим густим обрвама, дебелим као четка каква са ружичастим длакама, очима, чији су сузници обрасли тако званим старачким луком. Њему је могло бити шездесет и пет година — бар се тако могло судити, — при том је висок, сух, држи се право под својим жућкастим гуњцем, на коме је мање длаке но на његовим грудима, а сликар би за цело радо пристао, да му ухвати сенку, када се он под шепиром жилавог ковиља, који изгледа као нека гужва сламе, подупре, као стена непомичан, својом палицом са гаврановим кљуном.

Таман када зраци продреше кроз планинску цукотину на западу, Фрик се окрете; за тим, затворивши у пола руку, начини као неку настрепницу над очима — као што би њоме начинио гласоношу, да би га на далеко чули; он гледаше веома пажљиво.

На светлој позадини видиковој, на једну добру миљу далеко, па с тога и умањен даљином, виђаше се облик куле у пресеку. Стари тај замак заузимаху, на једном зубу Вулкана, средњи део једне висоравни, која се зове Оргал. Уз

честита, има права на гозбу, нико не оле гладан и жедан. Путници као и људи што се налазе у пролазу па се десе у месту светковине, дођу сами без устезања, ако би случајно заборавили да их позову. Ако је породици могућно шаље она по комшилuku мале сточиће, пуне оних истих јестива и ђаконија, што се и у кући слављеника троше. Музика што раздире слух, увесељава сакупљене, а сем тога има и комендијаша, играчица и певачица, који се по могућству труде да славу увеличају.

За богатију децу најчаснија је дужност, да се свечани дан њихова оца, Хоан-Кап, што раскошније приреди и проведе, ма по родица целе идуће године оскудевала. Ту оскудицу би много радије поднели, него да им се пребаци, да нису шездесети рођен дан свога оца или мајке, због ципилука, достојно прославили.

Може се замислити, са каквим се огромним трошком прославља тај дан, код благородника и великодостојника. Та је сама замисао скоро немогућа кад Краљ, Краљица, или њихова мајка слави шесет први дан свога рођења. То је дан свечаности за целу државу. Сви затворени ослободе се апса, и држи се ванредни јавни државни испит за ђаке. Сви великодостојници из престонице доносе лично своје честитке. Сваки окружни или месни мандарин праћен од становника са музиком напред иде у главно место свога округа где је намештен један сто, који представља краља, коме би лично могли поднети своје честитке. То је најсвечанији дан што га један Корејанац може доживети. Сваки војник који је у престоници у гарнизону, добија знак дарожљивости свога краљевског господара. Особито укусно удешене чиније са разноврсним послastiцама

зјајну светлост прте се његове изузимаху са истом јасношћу, као стереотипске слике. При свем том око је чобаниново морало бити особито оштро, те да разазна какву појединост на тој удаљеној гомили.

Забацивши, затим, главу викну:

„Стари дворче!... Стари дворче!... У залуд се ти поносио дижеш са свога темеља!... Још три године па ће ти бити крај, јер твоја буква има још свега три гране!“

Та буква, која беше пред дворцем на једном бедему са кулом, указиваше се на небу као од хартије фино изрезана, и тешко да би је ко други, сем Фрика, могао опазити на таквој даљини. Оне речи овчареве изазвала је једна прича, која прича о томе замку.

„Да! понови он, три гране... Јуче их беше четири, али четврта је отпала ноћас... Сада остаје само још три... Још свега три видим над расцепом... Свега три, стари замче... Свега три!“

Када човек узме пастира са идеалне му стране, ма шта од свега обично начини сањалицу и посматрача, он се забавља планетама; разговара се са звездама; он чита по небу. А у ствари, он је у главноме затупана незналица. Па ипак му лаковеран свет радо приписује натприродни дар; у њега су чини; кад хоће, он их одклони, или опчини и људе и стоку — што је, у том случају, једно исто; он тргује неким вражим прашком; од њега купују људи љубавно пиће и басме. Он чак и усеје чини неплодима бацајући на њих неко мађијско камење; он овце само погледа левим оком, па се одмах изјалове. Таквих празноверица има у свако доба и у свима земљама. Па и у образованијим крајевима људи не пролазе поред овчара, а да му не рекну коју пријатељску реч; обично му назову Бога и називају га „пастир“, што њему опет годи. Кад му човек скине капу, избегао је, можда, какву неприлику, па с тога у Трансилванији и не штеде много такав поздрав.

Фрик је важио као врачар, који је могао да изазива разна привиђења. Неки говораху да га слушају вампири и стриге, други тврђиху, да он у мрачним ноћима, када месец опада, јаше, као у другим земљама авети, о преступном дану, на крилима од воденице, разговарајући се с вуцима зверајући у звезде.

Фрик одобраваше тај говор, јер му беше од користи. Он продаваше чаролије и лекове; вреди напоменути, да је и он био лаковеран, као и његова муштерија, па, ако није веровао у своје враџбине, бар је поклањао вере причама, које се проношаху.

Нико се, дакле, неће чудити, што се он журио, да јави селу Версту предзнак о нишчезнућу старога замка, пошто је број грана оне букве спао на три.

и најскупоценијим поклонима шаљу се министрима и свима особама што имају доброг гласа или моћног уплива код двора, па се не заборавља ни на једну отмену и богату чиновничку породицу.

За народ је да богме непријатно, што мора све трошкове ове раскошне светковине сносити! Ту се употребљавају сва принудна средства да се тај прирез или намет прикупи. На име, беше то шездесети рођен дан таста данашњег краља, Ким-моун кеун-и, који је прослављен у години 1861 и са свога гадног изнуђавања остао у рђавој успоми, јер су народ оглобили до кости. Најређи производи разних провинција слали су још с јесени у његову палату. Стотине волова, хиљадама фазана и тушта и тиа пољских плодова. Чиновници нешто из обичаја, а нешто опет да стекну лепо име код двора, утркивали су се при изнуђавању, ко ће већу своту новаца послати двору. Намесник провинције Чионг чијенг, био је збачен, јер је само послао краљу 1500 динара, док су остали слали по шест и шеснаест хиљада.

И при шесет првој години брака чине се ванредне свечаности сличне оној Хоан-Капа али на срећу те су свечаности ређе.

С НЕМАЧКОГ

С. Л.

Када је тако скупио своје стадо душући из све снаге у једну дугачку, овчарску свиралу од белог дрвета, Фрик се крене у село. Његови пси иђаху за њим гонећи овце; то беху два дивља, пакосна, мечез-рундова, који изгледаху згоднији, да изведу јагањце него да их чувају. У стаду беше до стотину овнова и оваца, међу њима десетина једногодаца, а остатак беше од три и четири године са по четири или шест зуба.

Стадо то беше кмета од Верста, бирова Кољца, који плаћаше опћини велику порезу за овце; он је јако ценио овчара Фрика, јер је знао, да је он веома вешт у стрижењу, да се разуме у лечењу разних болести, вртоглавице, богиња, строке, шуге и разних других зараза.

Стадо иђаше у збијеној гомили, напред преходник са клепетушом, а уз њега најматорија овца са меденицом; обоје удараху у сред блејања својим звонцима.

Са пањака пође Фрик широком цестом крај пространих пољана. Туда се нихаше величанствено класје са витом сламком и дугачким влаћем; тамо се простираху усев кукурузне, храна ондашњег народа. Пут вођаше крај хладовите и мрачне шуме од јела и борова. Даље на ниже вијугаше се бистри Сил, и по њему пловљаху класе из воденице што леже даље уз воду.

Пси и јагањци зауставише се на десној обали реке те пише воду са обронка, пробивши најпре густо шибље.

Верст беше одавде још свега три пушкомета далеко, с ону страну врбака, у коме беше питомог дрвећа а не оних кржљавих, који се по неколико стопа над кореном цбунају. Тај врбак пружаше се до падина Вулкана, чије село, истога имена, заузимаху крајак једнога јужног огранка планине Плезе.

На пољани у тај мах не беше ни живе душе. Ратари се тек у сутон враћају својим кућама, те Фрик не могаше ниским изменити онај познати, уобичајени поздрав. Када је напојио своје стадо, хтеде таман заћи у превоје на долини, а указа му се неки човек на педесет корака низ воду.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

СИТНИЦЕ

Женско царство на острву Јави. На острву Јави, међу варошима Самарангом и Батавијом лежи мала државица — краљевина Бантам, која и по облику управе, и по начину живота, и обичајима њених становника, далеко превазилази најслободније мисли американских бораца за женску еманципацију. Истина, Бантам плаћа данак Нидерланду, али је ипак независна држава. Она није од Бог зна каквог значаја у политичком погледу али у њему срећно, богато од памтивека владају жене. Господар је ове краљевине човек, а сви остали чланови управе припадају лепоме полу. И сам краљ зависи од савета који сачињавају три жене. Више земаљске власти, главна администрација, дворска послуга, официри и војници — све су без изузетка жене. Људи се баве само земљорадњом и трговином. Лична гарда краљева састављена је од амазонки, које јашу као и мушки, и врло вешто владају дугачким шиљастим копљем као и ватреним оружјем, из кога гађају са највећом тачношћу у највећем трку. Престо наслеђује обично старији син, но, ако краљ умре и не остави мушког потомства, скупља се савет од сто изабраних амазонки, који бира за наследника престола једнога од својих синова. После овога изабрани се проглашује за законитог владара. Главна варош ове чудновате државице налази се у једином најживописнијем делу острва Јаве, у плодној долини, и чувају је две јаке тврђавице, које су добро снабдевене оружјем.

Журналистика о електрицитету. Од колико је важности примена електрицитета најбоље се види по томе, што се у садашње време издаје 50 журнала, који се искључиво електрицитетом баве. Од ових журнала 31 издаје се на енглеском језику (23 у Уједињеним Државама, 7 у Енглеској и 1 у Канади), 12 на француском језику (9 у Француској, 2 у Белгији и 1 у Швајцарској), 5 на немачком језику и 2 на руском језику.

ПОШАЛИЦЕ

Песник: Ја сам, госпо, био тако слободан послати вам последњу децу моје божанствене музе..

Госпа: О, господине! Не знате колико сам вам захвална! Право велите: оно је божанствено! Верујте, још сам узбуђена!.. Ах та где ли сам метнула ту красну књижицу?..

Синчић: Знаш где, мамице! Чим си је добила метнула си под ногу од стола да се не клати. Зар се не сећаш?..

* * *

Присебност: Два се лупежа попела да краду крушке. Таман један поче брати и трпати у недра а наиђе газда. Онако љутит подвикне:

— Шта ћете ви ту?

Онај што још није почео брати у недра одговори.

— Овај мој друг попео се да вам крушке покраде.

— А ти?

— Ја се попео само да га одвратим...

СРПСКА КЊИЖЕВНА ЗАДРУГА

Неки чланови Српске Књижевне Задруге из Београда нису још добили своје књиге II кола. С тога се моле, да их изволе примити у канцеларији друштвеној (Васина улица бр. 13, на горњем спрату) од 4 - 5 часа по подне.

Улози за 1894 годину (за III коло књига) примају се у исто време у канцеларији друштвеној, а примају их и благајник друштвени г. Љубомир Стојановић, професор Велике Школе и ови повереници за Београд:

- г. Божидар Јанковић потпуковник;
- г. др. Ђорђе С. Ђорђевић професор;
- г. Ђорђе Ивковић, учитељ,
- г. Илија Миљковић, учитељ;
- г. г. Јевта М. Павловић и Компанија, трговци
- г. Љуба Јокимовић књијар;
- г. Марко М. Марковић, књијар;
- г. Милаш К. Петровић, гимназиста;
- г. Милорад Петровић, професор трговачке школе,
- г. Милош Валовић, књијар;
- г. Никодим Ј. Васић, ст. тистичар;
- г. Никола Сп. Матијевић, правник;
- г. Ранко Петровић, професор;
- г. Светозар Томић, философ;
- г. Др Сима Тројановић, професор;
- г. Срећко П. Стевановић, учитељ;
- г. Стеван У. Ђорђевић, учитељ;
- г. Филип Вујић, б. ср. писар;
- г. Чedomir Јов. Марковић, поручик.

КЊИЖЕВНИ ОГЛАСИ

ЦРКВЕНИ СУД

у
ПРВИХ ХРИШЋАНА И СРБА

од
ЈОС. В. СТОЈАНОВИЋА
проф.

Ова је расправа на професорском испиту примљена, од Архијерејског сабора награђена из књижевног фонда епископа Јанићија, и препоручена црквеним књијницама. Цена је један дин. на 8. стр. 150.

Може се добити код Марковића Павловића спровоу Саборне цркве.

К Л У Ч

ЗА ЛАКО ИЗНАЈАЖЕЊЕ СТЕПЕНА СРОДСТВА

НАПИСАО

Атанасије М. Поповић

ПРЕДАВАЧ БОГОСЛОВИЈЕ

С благословом Његовог Високопреосвештенства Архиепископа београдског и Митрополита српског, Господина Михаила.

Цена 1.20.

Може се добити само у радњи Витомира Марковића и Павловића у Београду и Земуну.